

[Anne Grete Holmsgård]

der overhovedet hjælper, og de får ingen håndsækning.

Det andet, der sker som følge af den type vækst, regeringen satser på, er en langsom, men sikker ødelæggelse af miljøet. Det er en ødelæggelse af miljøet i form af den teknologiske udvikling og i det hele taget den produktionsudvikling, der foregår inden for landbruget, hvor vi ved, at nitratforureningen er omfattende, og hvor vi ved, at den faktisk truer vores grundvandsressourcer, som er ved at blive giftige af den langsomme nedsivning af nitrat. Men hvad sker der? Ikke en snus. Ja der bliver nedsat et nyt udvalg, det har miljøministeren udvirket, og så håber man, at man kan skubbe beslutningerne lidt længere ud i fremtiden.

Det er også en trussel med hensyn til den forsurening, der sker, som især skyldes kraftværkerne. Vi har set, at selv de mest moderate forslag, miljøstyrelsen kan byde på, kan Industrirådet harcelere over. Bare det, at man foreslår, at svovlindholdet i den fuelolie, der bruges, skal reduceres, er nok til at få Industrirådet til at fistre op af stolene og råbe, at det kan de under ingen omstændigheder acceptere. Det er helt tydeligt. Alle erhvervsorganisationerne sætter hælene i, lige så snart man forsøger bare moderate indgreb over for den miljøforurening, som foregår, og som bliver værre og værre.

De andre ting er selvfølgelig de ting, der handler om hele atomoprustningsspørgsmålet. Regeringen har af bitter nød, fordi den ønskede at blive siddende på taburetterne, været tvunget til at æde nogle ting, som et flertal herinde fik gennemført vedrørende sikkerhedspolitikken. Jeg håber meget, det vil være muligt at udvikle de ting i løbet af de kommende år. Men ingen skal forfalde til at tro, at det så er regeringens dybtfølte holdning. Det er det ikke. Den vil selvfølgelig arbejde for at få socialdemokratiet til at slække på den kurs, det slog ind på, hvor det faktisk på det eneste område virkelig viste en oppositionsprofil, der var til at tage og føle på. Det var vedrørende sikkerhedspolitikken. Der er ingen tvivl om, at regeringen vil arbejde for at få socialdemokratiet ind i folden, og socialdemokratiet arbejder på andre områder også for at komme ind i folden. Trist nok. (Svend Auken: Åh!). Jo, I gør.

Problemet er jo netop: hvad gjorde socialdemokratiet under valgkampen? Ja, de gik til

valg på sloganet »Til kamp mod konservatismen«. Helt fint. Jeg synes virkelig, det var et godt valgslogan. Det var så godt, at jeg ærgrede mig lidt over, at det ikke var os, der havde fundet på det.

Men hvad var så indholdet? Ja, det var de 4 genopretningskrav, og de har jo været ridset op et par gange heroppefra. Det er også udmærket, det er jo krav, som socialdemokratiet ved at venstresocialisterne støtter, at socialistisk folkeparti støtter. Men hvad er der egentlig mere i det, og hvordan ligger det med kravene, når nu man pusler med at komme til at forhandle med de borgerlige regeringspartier? Hvor langt vil man egentlig gå? Signalerne er yderst uklare. På et tidspunkt – det har vel været 8–10 dage siden – sagde hr. Camre: nu er regeringens parlamentariske grundlag jo på plads; derfor vil socialdemokratiet stemme for finanslovforslaget. Det var også sådan, man forklarede det i december måned. Hr. Heinesen fik det klogeligt dementeret i en vis fart.

Det, vi så mangler at få svar på, er: hvor langt vil socialdemokratiet gå? Er de overhovedet selv klar over, hvor langt de vil gå, eller sidder de bare og venter og ved ikke rigtig, hvad de gør? Hr. Svend Auken sukker, men problemet er ikke større, end at hr. Svend Auken kunne komme herop og forklare mig og hr. Gert Petersen, som sikkert også gerne vil høre det: hvor langt vil man egentlig gå i forhandlingerne med regeringen? Hvad vil man være tilfreds med? Hvad vil man give af modydelse ud over at stemme for finanslovforslaget?

Jeg synes, det er yderst deprimerende, at socialdemokratiet stadig væk holder denne kurs. Hvad er det, man vil have ud af det? Vil man have en gentagelse af det samarbejde med forskellige borgerlige partier, man havde i 1970'erne, og hvor det eneste resultat var stigende arbejdsløshed, stigende økonomiske forskelle og øgede problemer på en lang række områder? Måske ikke på energiområdet, det skal medgives socialdemokratiet, men i hvert tilfælde på miljøområdet. Eller vil man for en gangs skyld prøve at satse på noget andet?

Jeg håber selvfølgelig, og vi vil slås for at presse socialdemokratiet væk fra et samarbejde med de borgerlige, som efter vores mening vil få katastrofale konsekvenser: en økonomisk politik, som har nogle nuancer,